

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 15Csp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322201143
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mariana Pondelová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2024:4322201143.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

12 15Csp/24/2022

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/24/2022-116
IČS: XXXXXXXXXXX

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Marianou Pondelovou, v spore žalobkyne: D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., F. G. XXXX/X, zastúpená advokátom: Mgr. Peter Kováčik, advokátska kancelária so sídlom Laurinská 3, 811 01 Bratislava, IČO: 53 286 090, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaný v parížskom registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúci na území SR prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený spoločnosťou: AK Nagyová Tenkač, s.r.o., IČO: 36 862 169, so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, v mene ktorej koná konateľka a advokátka: JUDr. Viktória Nagyová Tenkač, o žalobe na zaplatenie 500,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinia, takto

r o z h o d o l :

12 15Csp/24/2022

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/24/2022-116
IČS: XXXXXXXXXXX

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 50,00 Eur v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, avšak len z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

11 15Csp/24/2022

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/24/2022-116
IČS: XXXXXXXXXXX

O d ô v o d n e n i e

1. Okresnému súdu Levice (ďalej len „súd“ alebo „okresný súd“) bola dňa 22.03.2022 doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala zaplata sumy 500,00 Eur titulom primeraného finančného zadostučinía.

2. O žalobe okresný súd rozhodol pôvodne platobným rozkazom č. k. 15Csp/24/2022 – 21 zo dňa 06.04.2022 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

3. Voči platobnému rozkazu podal žalovaný odpor.

4. Žalobkyňa v žalobe poukázala na uzavretie zmluvy o úvere - určenú na nákup tovaru s tým, že v rámci tejto zmluvy v časti C a C1 mal byť dojednaný aj spotrebiteľský revolvingový úver. V rámci tohto dojednania žalovaný vopred vnútil žalobkyni úver aj na iný úkon než ten, ktorý bol v čase uzatvárania zmluvného vzťahu vo sfére záujmu žalobkyne. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že vo veci rozhodoval okresný súd tak, že strany sporu si na základe tohto neplatného právneho úkonu plnili, pričom žalovaný poskytol žalobkyni peňažné prostriedky, ktoré žalobkyňa aj vyčerpala v čiastkach. Aj samotné čerpanie peňažných prostriedkov žalobkyňou na základe absolútne neplatného právneho úkonu je spojený s následkom vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré tak bola žalobkyňa povinná žalovanému vrátiť, čo sa aj stalo, keďže žalovanému reálne vrátila viac, než sama čerpala. Takto zaplatila finančné prostriedky v sume 1.314,90 Eur, čo predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. V ďalšom bode žaloby žalobkyňa poukázala na rozsudok okresného súdu sp. zn. 16Csp/33/2018 zo dňa 01.12.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.01.2021, a ktorým bol žalobkyni priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia práve v sume 1.314,90 Eur s príslušenstvom. Uvedeným rozsudkom žalobkyňa deklaruje porušenie práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa, garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. a zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré sú bližšie špecifikované v rozhodnutí okresného súdu. S poukazom na tento rozsudok, žalobkyni ako spotrebiteľovi vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa touto žalobou aj domáha. Ďalej žalobkyňa poukázala na to, že primerané finančné zadostučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa (nositeľa zákonných povinností). Tento účinok môže vyvolať len finančné zadostučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobkyňa poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. značkou 6Cdo/127/2017, z ktorého citovala: „Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia, alebo výroku rozsudku určí neprijateľnosť

konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky, používanej v spotrebiteľskej zmluve.“ ..... „Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“. Žalobkyňa zvýraznila aj ďalšiu citovanú časť rozsudku: „V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcovia ako spotrebiteľia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnili tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej strane posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje“. Žalobkyňa je toho názoru (s poukazom aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v citovaného rozsudku), že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky. V tomto prípade táto podmienka splnená bola s odkazom na právoplatný rozsudok okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp/33/2018, ktorým súd priznal žalobkyni právoplatný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.314,90 Eur s príslušenstvom.

4.1. Žalobkyňa je toho názoru, že úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde, teda podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi (žalobkyni) tohto porušenia dopustil, preto sú podľa žalobkyne v prejednávacom prípade splnené všetky zákonom požadované podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu.

4.2. Žalobkyňa si primerané finančné zadosťučinenie uplatnila v sume 500,00 Eur, pričom uviedla, že pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to - intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Žalobkyňa má za to, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu a s nepochybnou ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv.

4.3. Ďalej žalobkyňa v žalobe uviedla aj, že práve žalovaný koncipoval obsah formulárových zmlúv o úvere v rozpore so znením zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že nielen vnútroštátna právna úprava, ale aj právo európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Tu poukázala na smernicu rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami, a zväziť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoja ako celok. Podľa žalobkyne jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu, už na počiatku ich zmluvného vzťahu, a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, na ktorom bola žalobkyňa úspešná, pričom bola nútená uhrádzať advokátovi peňažné prostriedky na účelné uplatňovanie svojich práv, preto zástupca žalobkyne uvádza, že suma 500,00 Eur, ktorej sa podanou žalobou domáha, predstavuje cca 38 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, je preto vo vzťahu k všetkým popisovaným okolnostiam podľa žalobkyne nanajvyš primeraná.

4.4. Z uvedeného dôvodu si preto žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie 500,00 Eur, ako aj si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný v podanom odpore poukázal na to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, žeby jej konaním žalovaného vznikla akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma, ktorá zakladá nárok na peňažnú satisfakciu, a žalovanému nie je zrejmé, na základe čoho si žalobkyňa tento nárok uplatnila. Žalovaný má za to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa má posudzovať individuálne podľa okolností prípadu, pričom v tomto konkrétnom prípade podľa žalovaného nedošlo ku splneniu podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tu žalovaný poukázal aj na to,

že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať.

5.1. Podľa žalovaného žalobkyňa opomína skutočnosť, že z kreditnej karty, ktorú jej žalovaný poskytol, opakovane čerpala peňažné prostriedky v rozsiahlom období, počas takmer ôsmich rokov od 11.09.2009 do 24.03.2017 v celkovej sume 3.990,00 Eur. Aj v tomto prípade žalovaný poukázal na rozsudok okresného súdu v konaní 16Csp/33/2018, z ktorého rozhodnutia tieto skutočnosti vyplývajú.

5.2. Žalovaný poukázal na to, že vo všeobecnosti je možné konštatovať, že zadosťučinenie má povahu nápravy, resp. kompenzácie za spôsobenú ujmu, či za porušenie práva pri zohľadnení skutočnosti, že k zásahu spočívajúceho v porušení dochádza jednostranne na základe činnosti jedného subjektu bez pričinenia sa iného subjektu. Druhej strane je teda následkom zásahu do práv poskytnuté okrem náhrady škody aj zadosťučinenie, ktorý nárok sa získava tým, že k porušeniu došlo, bez porušenia z poškodenej strany. Na základe týchto skutočností má žalovaný za to, že žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie neodôvodnila a nepreukázala ho tvrdeniami ani dôkazmi, čoho dôsledkom by malo byť zamietnutie žaloby. Podľa žalovaného súdna prax uvádza, že: „priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, respektíve uvedenie do pôvodného stavu.“ Žalovaný je toho názoru, že z inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva, že má povahu sekundárnej kompenzácie, pretože povahu zadosťučinenia v prípade porušenia práva má samotné pôvodné rozhodnutie súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobkyňa sama požiadala žalovaného o uzatvorenie úverovej zmluvy a tým, že žalovaný žiadnym spôsobom nenútil žalobkyňu k uzatvoreniu úverovej zmluvy, ani k čerpaniu peňažných prostriedkov. Podľa žalovaného žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s celým obsahom úverovej zmluvy, ako aj so zmluvnými podmienkami s tým, že žalobkyňa opakovane a počas dlhšieho obdobia z kreditnej karty čerpala bez toho, aby namietala, že jej toto čerpanie nevyhovuje, resp. že s ním nesúhlasí. Aj tieto skutočnosti mali byť prvkom pri hodnotení uplatneného nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia.

5.3. Podľa žalovaného suma 500,00 Eur ako primerané finančné zadosťučinenie nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za primeranú s tým, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia nemožno v predmetnom prípade určiť, keďže rozsah ujmy nebol žalobkyňou žiadnym spôsobom preukázaný. Z vyššie uvedeného vyplýva, že výška primeraného finančného zadosťučinenia môže byť stanovená podľa závažnosti vzniknutej ujmy, a to tak, že čím závažnejšia ujma vznikla, tým by mala byť čiastka finančného zadosťučinenia vyššia. Žalovaný uviedol aj, že žalobkyňa ale žiadnym spôsobom nepreukázala, aká ujma jej konaním žalovaného vôbec vznikla. Opätovne poukázal na súdnu prax, podľa ktorej: „pri určení primeranosti finančného zadosťučinenia však súd musel prihliadnuť nielen na porušenie práva navrhovateľky, ako osoby, ktorá úspešne uplatnila svoje právo, ktoré bolo porušené, ale bolo potrebné skúmať aj správanie sa takto poškodenej osoby“ a „cieľom odporcu ako podnikateľa je dosahovanie zisku, a teda je vylúčené, že za iných okolností by do zmluvné vzťahu s navrhovateľkou vstúpil. Navrhovateľka v konaní nepreukázala v čom má primerané finančné zadosťučinenie spočívať. Neuniesla dôkazné bremeno, ktoré zahŕňa nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. Nepreukázala odôvodnenosť samotného uplatňovaného nároku ani jeho požadovanú výšku. Nemajetkový nárok nemožno vyčíslieť s odkazom na majetkový nárok“.

5.4. Žalovaný uviedol tiež, že pri určovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie a jeho výšky, treba skúmať nielen okolnosti na strane postihnutej osoby, ale aj na strane pôvodcu neoprávneného konania a skúmať podiel konania pôvodcu aj postihnutej osoby na vzniku neoprávneného zásahu. Podľa žalovaného ale takéto okolnosti na jeho strane nenastali, keďže sama žalobkyňa požiadala o uzatvorenie úverovej zmluvy a na základe svojho vlastného rozhodnutia opakovane a počas dlhšieho časového obdobia z kreditnej karty aj čerpala. Požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia je v tomto prípade podľa žalovaného neprimeraná a nie je odôvodnená žiadnymi relevantnými skutočnosťami.

5.5. Žalovaný vzniesol aj námietku premlčania, kde poukázal na to, že z bodu 1. odôvodnenia rozsudku okresného súdu v konaní 16Csp/33/2018 zo dňa 01.12.2020 vyplýva, že žalobkyňa podala žalobu v tom konaní dňa 13.03.2018, teda už v tom čase (žaloby o zaplatenie 1.314,90 Eur s prísli.) mala žalobkyňa

k dispozícii všetky informácie relevantné pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

5.6. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

6. Právny zástupca žalobkyne vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 03.01.2024 na podporu odôvodnenosti uplatneného nároku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 7Cdo/92/2021, z odôvodnenia ktorého rozhodnutia vyplýva, že sa Najvyšší súd SR sa v rámci podaného dovolania zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Tu od citoval časť rozhodnutia: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“

6.1. Tu právny zástupca žalobkyne záverom k podanému odporu dodal, že zákonodarca nespája porušenie práv spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa len s konštatovaním existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvnom vzťahu, avšak s akýmkoľvek porušením práv a povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi a je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa a teda v súlade s uvedeným ustanovením zákona aj k vzniku nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia.

6.2 Právny zástupca žalobkyne sa vyjadril aj k vznesenej námietke premlčania, kde uviedol, že mu nie je zrejmé, na základe čoho dospel právny zástupca žalovaného k tomu, že nárok by mal byť premlčaný. Podľa právneho zástupcu žalobkyne (s odkazom na § 3 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z.) je nepochybné, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi až vtedy, ak na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej daným zákonom a osobitnými predpismi. Pokiaľ rozsudok vo veci 16Csp/33/2018 nadobudol právoplatnosť dňa 11.01.2021, ktorým dňom došlo k právoplatnému rozhodnutiu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda premlčacia doba na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie začala plynúť až 11.01.2021 a uplynula by až 11.01.2024 s tým, že žaloba bola podaná už v marci 2022. Podľa právneho zástupcu žalobkyne je absurdné tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa v čase podania žaloby (13.03.2018) v konaní

16Csp/33/2018 mala všetky informácie relevantné pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže žalobkyňa v čase podania žaloby nemohla vedieť (jedine, že by vedela predpovedať budúcnosť) ako súd rozhodne v konaní 16Csp/33/2018. Námieta premlčania zo strany žalovaného je podľa právneho zástupcu žalobcu nerelevantná, ako ani nebola vznesená kvalifikovane s riadnym odôvodnením majúcim oporu v zákone a judikatúre. Právny zástupca žalobkyne navrhol podanej žaloby vyhovieť v plnom rozsahu.

7. Na pojednávaní konanom dňa 10.01.2024 súd konal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, žalobkyne, a žalovaného. Právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní uviedol, že žalovaný trvá na podanom odpore. Ďalej poukázal na to, že konanie o primeranom finančnom zadosťučinení je možné charakterizovať ako tzv. nadstavbové konanie, ktoré sa odvíja od úspechu spotrebiteľa - v tomto prípade žalobkyne, v konaní pôvodnom (16Csp/33/2018). Podľa názoru právneho zástupcu žalovaného, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa odôvodňuje potrebu individuálneho posudzovania každého jedného konkrétneho prípadu, konkrétneho právneho vzťahu s tým, že pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia sa vyžaduje iniciovanie nového súdneho konania s potrebným dokazovaním (i keď možno v skromnejšej podobe), čo značí, že spotrebiteľ musí v týchto prípadoch vyvinúť nejakú aktivitu, podložiť svoje tvrdenia, ktorými súdu objasní, v čom pramení podstata jeho ujmy a tiež, že konkretizuje prečo žiada konkrétnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia. V tomto prípade žalobkyňa požaduje sumu 500,00 Eur, ktorá podľa jej výpočtov predstavuje 38 % bezdôvodného obohatenia vydaného v pôvodnom konaní, ktorá suma ale nebola v tomto konaní nijakým spôsobom vyčíslená, resp. kvantifikovaná s tým, že doposiaľ nie je zrejmé, akým spôsobom žalobkyňa dospela k jej výške. Na podporu svojho tvrdenia o neprimeranosti žiadanej sumy právny zástupca predložil do konania rozhodnutia súdov SR (doklady č. 1-3) s tým, že poukázal na to, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nemá odvíjať od bezdôvodného obohatenia, pričom v tomto prípade tomu je práve tak. Ďalej poukázal aj na to, že podľa rozhodovacej praxe súdov SR, ak zmluva nemala písomnú podobu, tak je priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 50,00 Eur. Opakovane poukázal aj na to, že žalobkyňa z „nechcenej“ kreditnej karty čerpala finančné prostriedky takmer 8 rokov kontinuálne v celkovej sume takmer 4.000,00 Eur, na ktoré správanie žalobkyne by malo byť prihliadnuté. Právny zástupca na pojednávaní v konečnom dôsledku (s prihliadnutím na aj na rozhodnutia a ustálenú rozhodovaciu prax v tejto otázke), uznal, že žalobkyňi vznikol daný nárok, avšak, ako už konštatoval, s prihliadnutím na predchádzajúce konanie žalobkyne, ktorá kreditnú kartu využívala, bolo jej priznané bezdôvodné obohatenie v sume 1.314,90 Eur, je podľa jeho názoru žiadaná suma 500,00 Eur určite neprimeraná. Čo sa týka mimosúdnych rokovaní, s týmito má žalovaný negatívne skúsenosti a preto rozhodnutie o sume primeraného finančného zadosťučinenia ponecháva na rozhodnutí súdu.

8. Na pojednávaní okresný súd vykonal dokazovanie v nasledovnom rozsahu: čl. 1-3 žaloba, čl. 4 doložka právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku 16Csp/33/2018 z 01.12.2020, čl. 7 -12 rozsudok okresného súdu č. k. 16Csp/33/2018-183 zo dňa 01.12.2020, čl. 21 platobný rozkaz okresného súdu z 06.04.2022, čl. 28-30 odpor voči platobnému rozkazu, čl. 41 – uznesenie č. k. 15Csp/24/2022 – 41 z 23.05.2022, výzva na vyjadrenie sa k odporu, pripojený spis 16Csp/33/2018 - najmä rozhodnutia a vyjadrenia, čl. 52 – 56 vyjadrenie právneho zástupcu žalobkyne spolu s ospravedlnením neúčasti. Pojednávanie súd odročil za účelom vyhlásenia rozsudku.

9. Z uvedených listinných dokladov, obsahu žaloby, vyjadrení strán sporu, ako aj z obsahu celého spisového materiálu, okresný súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

9.1. Žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou ako dlžníkom zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXX XXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver na kúpu spotrebného tovaru – elektroniky. Súčasťou návrhu zmluvy v časti C bola aj písomná žiadosť, na základe ktorej žalobkyňa žiada, aby bola zaradená do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca v sume 663,88 Eur. Práve na základe časti C bola žalobkyňi následne vydaná kreditná karta č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX s úverovým rámcom 700,00 Eur, prostredníctvom ktorej žalobkyňa vyčerpala spolu sumu 3.990,00 Eur v období od 11.09.2009 – do 24.03.2017 a zaplatila 5.304,90 Eur. Ďalej nebolo sporné, že táto zmluva bola podrobená súdnej kontrole a to z dôvodu, že žalobkyňa sa v konaní vedenom na okresnom súde pod spisovou značkou 16Csp/33/2018 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho práve z danej kreditnej karty - zmluvy. O nároku žalobkyne bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 16Csp/33/2018 -183 (po zrušení veci odvolacím súdom) zo dňa 01.12.2020 (ďalej len

„rozsudok“) tak, že žalovaný bol zaviazaný povinnosťou plnenia voči žalobkyni v sume 1.314,90 Eur spolu s príslušenstvom. Výrokom č. 2 súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9.2. Súd poukazuje na odsek 28 rozsudku, kde je jednoznačne uvedené, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 Csp/33/2018 sa v tom konaní uplatnený nárok odvíja od záväzku uvedeného v časti C a C1 predmetnej zmluvy, teda netýkal sa zmluvy o úvere určenej na nákup tovaru, ale spotrebiteľského revolvingového úveru. V rámci tohto dojednaní mal žalovaný vopred vnútiť žalobkyni aj iný úkon než ten, ktorý bol v čase uzatvárania zmluvného vzťahu vo sfére záujmu žalobkyne. Súd ustálil, že žalobkyňa sa podpísala aj pod ten záväzok, ktorý nebol predmetom ich dojednaní a nebol uzatváraný v danom čase. Súd dospel k názoru, že listina označená ako žiadosť /zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru – návrh na uzatvorenie zmluvy v zmysle § 43 a Občianskeho zákonníka“, ktorá v časti C/obsahuje žiadosť dlžníka o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca v sume 20.000,- Sk a vydanie kreditnej karty nie je v časti C/ zmluvou o revolvingovom úvere. Ďalej súd poukázal aj na to, že hoci žalovaný oznámil žalobkyni akceptáciu návrhu na uzavretie zmluvy a stanovil konkrétne podmienky čerpania úveru, takéto oznámenie by bolo možné považovať za návrh na uzavretie zmluvy, ku ktorému by však muselo prísť ešte prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy žalobkyňou. Po vykonanom dokazovaní súd prijal záver, že v tomto prípade nebola dodržaná písomná forma, v dôsledku čoho je potrebné zmluvu považovať za neplatnú.

9.3. Ako ďalší dôvod neplatnosti zmluvného vzťahu bol nedostatok vôle na strane žalovanej vôbec uzatvoriť daný zmluvný vzťah. Súd v konaní vedenom pod spisovou značkou 16Csp/33/2018 uzatvoril, že žalovaný nepreukázal vedomosť žalobkyne, že uzatvára nie jeden klasický úver, ale aj druhý revolvingový, resp. že si žalobkyňa bola vedomá podania žiadosti o vydanie kreditnej karty. Pre nedostatok vôle súd ustálil, že zmluvu o revolvingovom úvere je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon (bod. 29 rozsudku).

9.4. Z bodu 30. odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd vyhodnotil neplatnosť právneho úkonu tak z dôvodu nedostatku jeho písomnej formy, ako aj z dôvodu absencie vôle žalobkyne uzatvoriť daný zmluvný vzťah.

10. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešne uplatní na súde konkrétne porušenie jeho práva alebo povinnosti dodávateľa voči nemu. Úspešným uplatnením sa rozumie aktívne konanie spotrebiteľa v konaní, v ktorom argumentuje v predchádzajúcom spore príslušným porušením jeho práva alebo povinnosti. Súd má preukázané, že žalobkyňa takéto konanie vyvolala, pretože žalovaný nereagoval na predsporovú výzvu. Konanie bolo vedené okresným súdom pod spisovou značkou 16Csp/33/2018

z ktorého konania má súd preukázané neplatné uzatvorenie zmluvy, následkom čoho súd zaviazal žalovaného aj na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni ako rozdiel medzi čerpanými splátkami a úhradami, ktoré boli žalobkyňou vrátené žalovanému.

15. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd sa zaoberal jej dôvodnosťou.

16. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej.

17. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

18. Okresnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že v minulosti boli podávané žaloby o primerané finančné zadosťučinenie ako súčasť žalôb na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. iného nároku (určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a pod.) o ktorých nárokoch bolo rozhodnuté spolu s iným uplatneným nárokom. Následne v tomto smere ale nastal posun v rozhodovacej praxi súdov SR a podmienka úspešného uplatnenia na súde je pokladaná za splnenú až vtedy, ak takéto porušenie práva alebo povinnosti vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. K danej zmene súdy pristupujú v dôsledku rozsudku NS SR č. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorý postup je súdmi aj aplikovaný (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II č. 24C/43/2020 z 04.06.2021, rozsudok Krajského súdu Trenčín č. 19 Co/110/2019 z 15.07.2020, ako aj rozsudok Krajského súdu Nitra č. 12CoCsp/45/2021 zo dňa 30.06.2022), z ktorých všetkých rozhodnutí je zrejmé, že v čase rozhodnutia o nároku na primerané finančné zadosťučinenie už existovalo právoplatné rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti. Uvedenému postupu svedčí aj samotné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, v znení: „.....spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom....“. S poukazom na gramatický výklad tohto ustanovenia, je možno dospieť k záveru, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti je také, ktoré je právoplatne judikované súdom a nielen samotné podanie žaloby, ktoré možno považovať len za uplatnenie daného nároku bez preukázania úspešnosti. V tomto prípade bola žaloba o plnenie podaná síce v roku 2018 (13.03.2018) avšak k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti žalovaným došlo až 11.01.2021, t. j. právoplatnosťou druhého rozsudku okresného súdu v konaní vedenom pod spisovou značkou 16Csp/33/2018, kedy súd právoplatne (v odvodnení rozsudku) konštatoval porušenie povinnosti žalovaným s následkom neplatnosti právneho úkonu (revolvingovej zmluvy). Tu sa súd preto stotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobkyně, že rozhodujúci okamih pre začiatok plynutia premlčania je práve právoplatnosť rozsudku (druhého) v konaní 16Csp/33/2018, od ktorého dňa začala plynúť 3 – ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 11.01. 2024, čo bol štvrtok, pracovný deň. Ak bola žaloba podaná na súd elektronicky dňa 22.03.2022 (č. l. 13,14), takto uplatnený nárok nie je možné považovať za premlčaný.

19. Z rozhodovacej praxe súdov ďalej vyplýva, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (viď napr. uznesenie Krajského súdu Prešov č. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Súd je tohto názoru, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku, pretože toto nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru súdu sa potom nemusí výslovne jednať ani o žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, alebo o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, pretože aj žaloba na plnenie (či už podaná zo strany dodávateľa pri porušení zmluvných podmienok spotrebiteľom, alebo podaná zo strany spotrebiteľa, kde sa spotrebiteľ domáha vydania bezdôvodného obohatenia), zahŕňa v sebe povinnosť súdu ex offio sa zaoberať aj tým, či ne/došlo k porušeniu zákonnej povinnosti, a ak áno, aký to so sebou nesie následok. Takémuto názoru nasvedčuje ani rozhodovacia prax, podľa ktorej sú nároky na primerané finančné zadosťučinenie priznávané aj v prípade, ak je dodávateľ zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia (čo je aj prípad tohto konania), resp. aj keď je spotrebiteľ zaviazaný povinnosťou plnenia vyplývajúceho zo zmluvy a pozostávajúceho len v časti rozdielu medzi poskytnutým plnením zo strany dodávateľa a vykonanými splátkami. Okresný súd preto prijal záver, že pokiaľ bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia medzi tými istými stranami sporu týkajúce sa tej istej zmluvy, základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný, ktorý v konečnom dôsledku už nespochybňoval ani samotný žalovaný (viď vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní

konanom dňa 10.01.2024). Tu súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/127/2017, z ktorého vyplýva rovnaký právny názor – „....jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“. Takýto predpoklad v tomto konaní splnený bol – viď právoplatný rozsudok č. k. 16Csp/33/2018 – 183 zo dňa 01.12.2020.

20. Súd sa preto v ďalšom zaoberal výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola zo strany žalovaného rovnako namietaná. Pre právne posúdenie samotnej výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal práve z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku.

21. Pri posudzovaní samotnej výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal zo závažnosti porušenia práva, povinností a okolností za ktorých došlo k ich porušeniu a to tak na strane žalobkyne, ako aj žalovanej. Konkrétna suma priznaného primeraného finančného zadosťučinenia musí spĺňať kritérium primeranosti.

22. V tomto konaní žalobkyňa pri uplatnenej sume primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia a to vo výške 38 %. Z akého dôvodu práve 38 % považovala za primerané, toto bližšie nezdôvodnila. Odhliadnúc aj od uvedeného, súd poukazuje na to, že suma primeraného finančného zadosťučinenia nemá svoj „základ“ v bezdôvodnom obohatení, ktorý nárok je absolútne samostatným nárokom, bez ohľadu na primerané finančné zadosťučinenie. Rovnaký právny názor vyplýva aj z predloženej rozsudku Krajského súdu v Prešove (doklad č. 2), spisová značka 9CoCsp/49/2020. Súd preto na sumu bezdôvodného obohatenia neprihliadol (tak ako bol zdôvodnený žalobkyňou), pričom súd vychádzal z porušenia povinností práve žalovaným - ako boli konštatované v právoplatnom rozsudku ako aj prihliadol na správanie sa žalobkyne.

23. Z rozsudku je zrejmé, že zmluvu o revolvingovom úvere nebola urobená vo forme, ktorú vyžaduje zákon, ako aj nebola preukázaná vôľa žalobkyne uzatvoriť aj túto zmluvu, ktoré obe skutočnosti majú jeden následok – neplatnosť právneho úkonu. Z rozsudku je ale zároveň aj zrejmé, že sama žalobkyňa sa podpísala pod časť C, následkom ktorej žiadosti (nechcanej) jej bola poskytnutá následne zo strany žalovaného kreditná karta. Tu súd poukazuje na to, že bolo len na žalobkyňu, či kreditnú kartu použije, alebo nie, pričom ona – aj napriek tomu, že nechcela uzatvoriť aj túto zmluvu (ak jednoznačne mala záujem len o úver na kúpu spotrebného tovaru, čoho si bola vedomá a čo prezentovala v konaní vedenom pod spisovou značkou 16Csp/33/2018), mala sa zaujímať o to, na základe čoho jej bola poskytnutá kreditná karta. Žalobkyňa takto nekonala a namiesto toho kreditnú kartu začala používať. Pokiaľ žalobkyňa vykonala výber/výbery, musela si byť vedomá toho, že žalovaný jej neposkytol túto možnosť len tak, bez z toho vyplývajúcich ďalších zmluvných povinností, keďže bolo zrejmé, že sa jedná o iný úver, ako na kúpu spotrebného tovaru. V danom prípade bolo len na samotnej žalobkyňu, či ne/bude čerpať z uvedeného úverového rámca poskytnutého jej na základe kreditnej karty, alebo nie, pričom žalobkyňa sa rozhodla pre čerpanie. Tu súd poukazuje na časť „C“ zmluvy, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalovaná sa zaviazala splácať „čerpaný úver a príslušné náklady“. Podľa názoru súdu v danom prípade (odhliadnúc od porušenia povinnosti žalovaného) sa do danej situácie dostala žalobkyňa sama svojím nezodpovedným správaním, keď mala vedomosť o tom, že iný úver, ako na kúpu spotrebného tovaru nechcela a napriek tomu ho využívala. Dokonca si musela predmetnú kreditnú kartu aktivovať zadaním PIN kódu – ktorý jej bol tiež zaslaný, čo vyplýva z dokladu predloženého do konania 16 Csp/33/2018 – č. I. 7, z ktorého je zrejmé, že kreditná karta sa mohla používať len s PIN kódom doručeným zo strany žalovaného. Pri skutkovom stave, že žalobkyňa opakovane deklarovala svoj nezáujem o iný produkt, zostáva otázka, prečo ho využívala, keď stačilo (po doručení kreditnej karty), túto zlikvidovať, resp. ju neaktivovať vôbec. Žalobkyňa tak neurobila, a napriek tomu, že tento produkt nechcela, výhody z neho čerpala (okamžitá možnosť získania finančných prostriedkov pri nedostatku svojich vlastných finančných prostriedkov), čím si zvyšovala svoju životnú úroveň. Podľa názoru súdu pre posúdenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v tejto právnej veci je potrebné prihliadnuť aj na toto správanie sa samotnej žalobkyne, ktorá jednoznačne a preukázateľne využila benefity kreditnej karty a pre pochybenie žalovaného (porušenie zákona) finančné prostriedky čerpané od žalovaného vrátila bez navýšenia.

24. Po úspešnom konaní 16 Csp/33/2018 využila aj ďalší zákonný nárok a síce nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa domáha v tomto konaní a to bez bližšieho zdôvodnenia žiadanej sumy 500,00 Eur. Ako už bolo uvedené, súd v každom jednotlivom prípade skúma aj otázku primeranosti.

25. Ak súd v konaní 16 Csp/33/2018 – konštatuje nedodržanie písomnej formy a nepreukázanie vôle žalobkyne uzatvoriť zmluvu (tu súd poukazuje na to, že žalovaný len neunesol dôkazné bremeno v preukázaní vôle žalovanej, ktorá aj napriek jej tvrdeniu o nezájume o tento produkt tento ale využívala k čomu si dokonca aktivovala samotnú kreditnú kartu), súd preto vychádzal z toho, že súdom konštatované porušenia viedli len k jednému následku – neplatnosti zmluvy, z ktorého porušenia súd musí striktne vychádzať s tým, že súd posudzuje už len ich dôsledky pre žalobkyňu.

26. Ako už bolo uvedené, pre toto konanie je ale veľmi dôležité správanie sa strán sporu s tým, že je veľmi dôležitý fakt, že sama žalobkyňa si v konečnom dôsledku aktivovala niečo o čo „nemala záujem“ a toto dokonca aj plne využívala až po obdobie takmer 8 rokov.

27. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

28. Ak v základnom konaní (16 Csp) bolo konštatované porušenie smerujúce do jedného následku - neplatnosť, ktorá ale nebránil žalobkyňi plné využívanie úverovej karty, súd je toho názoru, že v tomto konaní je suma 50,00 Eur dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu zodpovedajúca porušeniu zákonnej povinnosti žalovaným, ktorý síce nedodržal postup pri uzatváraní druhej zmluvy a úverový rámec poskytol žalobkyňi po tom, ako mal preukázanú jej platobnú disciplínu pri splácaní úveru na zakúpenie spotrebného tovaru, avšak ktorý umožnil žalobkyňi využívať daný produkt v plnej miere s tým, že žalobkyňa ho aj využívala. Súdu je zrejmé, že žalovaný sa aj takýmto spôsobom v rámci svojej obchodnej taktiky snaží zhodnocovať svoje finančné prostriedky, za účelom zlepšenia svojho podnikania, avšak žalovaný nemôže zabúdať na to, že pri akomkoľvek type zmluvy je potrebné dodržať zákonom vyžadovaný postup, ako aj žalobkyňa by mala pamätať na to, že ak o určitý produkt nemá záujem, tak ak mi je aj poskytnutý, jednoducho ho nebudem využívať. Čo sa týka sumy primeraného finančného zadosťučinenia, súd zároveň prihliadol aj na rozhodovaciu prax (viď predložené doklady č. 1 -3), podľa ktorých rozhodnutí pri nedostatku písomnej formy je priznávaná suma 50,00 Eur. Navyše podľa názoru súdu pre žalobkyňu by mohlo byť určitou satisfakciou aj to, že jej bolo poskytnuté bezdôvodné obohatenie, teda, že čerpané prostriedky od žalobcu mala bez akéhokoľvek navýšenia.

29. Na tvrdenia žalobkyne o rozsiahlom konaní (základnom), kde žalobkyňi vnikli trovy súd neprihliadol, pretože ako vyplýva zo spisu 16 Csp/33/2018 - žalobkyňi bol v tom konaní priznaný nárok na náhradu trov konania, ako aj žalovaný bol zaviazaný povinnosťou plnenia - teda v súvislosti s predchádzajúcim konaním u žalobkyne nenastal žiadny dôvod, ktorý by mal vplyv na priznanie väčšej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

30. Vo zvyšku – v sume 450,00 Eur, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, nezodpovedajúcu porušeniam v zmluve, ich intenzite a dopadu na žalobkyňu.

31. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Keďže týmto rozhodnutím sa konanie končí, okresný súd zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. V danom prípade výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v konaní úspešná. Súd preto žalobkyňi aj priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak len z prisúdenej sumy. Súd tak rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže nezistil žiadny dôvod pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania za použitia § 257 CSP. Tu súd zároveň poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 04.02.2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018-31. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

2 15Csp/24/2022

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X

15Csp/24/2022-116

IČS: XXXXXXXXXXX

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný (žalovaný) dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený (žalobca) môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení – Exekučný poriadok).

V Leviciach, dňa 07. februára 2024

Mgr. Mariana Pondelová
Sudkyňa